

ΘΕΟΔΩΡΟΥ Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ

ΑΡΧΗ ΕΚ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΑΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΗΡΩΪΚΟΚΩΜΙΚΟΥ
ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ «Ο ΙΩΤΑΣ» ΗΤΟΙ «Ο ΚΟΣΜΟΣ ΟΠΩΣ ΤΡΕΧΕΙ»

ΑΣΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ν ὄλωφ δόξη καὶ τιμαῖς ἐν ᾧ ὁ Ἰώτας ἐξῆ
ἠθέλησεν (ἄφ' οὗ συχνὰ συνείθιστε νὰ παίξῃ
μετὰ τῆς Μοίρας τῆς κακῆς) νὰ παίξῃ καὶ παιγνίδι
πολύ κινδυνωδέστερον ὧν εἶχε παίξει ἤδη.

Ἄν δὲ αὐτὸ ἐκφράζεται μὲ μίαν λέξιν μόνον
οὐχ ἤττον εἶναι ἄλυσος δυστυχιῶν καὶ στόνων,
διότι φέρει θλιβεροὺς καρποὺς μεταμελείας
μεθ' οὗς ὁ τάφος φαίνεται Ἐδὲμ παρηγορίας.
Ὁ φίλος νὰ ὑπανδρευθῆ ἠθέλησεν, ἢ μᾶλλον
νὰ καθυπογυγναικωθῆ! Εἰς κοινωνίας σάλον
οἱ ζῶντες ἐκλαμβάνουσι τὸν γάμον ὡς λιμένα
καὶ πρὸς αὐτὸν ὀδεύουσι μὲ ἄρμενα σχισμένα
διὸ ἀποκατάστασιν κοινῶς καλοῦσι τοῦτον,
καὶ δι' αὐτοῦ θηρεύουσι τιμὰς βαθμοὺς καὶ πλοῦτον.
Ἐξ ἄλλου δὲ οἱ ἔχοντες πρὸς γάμον θυγατέρας
τὰς θεωροῦσιν ὀνικῶ φροτίου βαρυτέρας
καὶ τίνι τρόπῳ δύνανται νὰ τὰς ξεφορτωθῶσιν
νυχθημερὸν συσκέπτονται ἀπὸ τοιαύτην δόσιν
ἀνοίας καὶ ἐγωϊσμοῦ πηγάζουν ἐν πρὸς ἓνα
τὰ ζεύγη τὰ εἰρηνικὰ καὶ τρισευτυχισμένα,
δι' ὧν παράγοντ' οἱ καλοὶ πολῖται εἰς τὰ κράτη
ὁ πόθος πλοῦτου ἐξ ἑνός, ἐξ ἄλλου ἢ ἀπάτη
ἀπλόνουσι τὰ δύνκτια, πλὴν μὲ γελώτων ἤχων
κ' οἱ δύο συλλαμβάνουσι γαλῆν ἐκ τῶν ὀνύχων.

Σ. Α. Π. Σ. Εὐτυχῆσασα ἡ «Ποικίλη Στοά» εἰς τὸν τόμον τοῦ 1887 νὰ δη-
μοσιεύσῃ δύο μεγάλα ἄσματα ἐκ τοῦ μόνου ὑπολειφθέντος ἀνεκδότου ἐξόγου
ποιήματος ὁ ΙΩΤΑΣ, τοῦ ἀειμνήστου Θεοδώρου Ὁρφανίδου, κοσμητῆ περιβλέ-
πτως καὶ τὰς σελίδας τοῦ παρόντος τόμου διὰ τοῦ τελευταίου ἔκτατος, καθί-
σον ἀτυχῶς οὐδὲν ἕτερον χειρόγραφον ἀνευρέθη. Καὶ ἤδη ἐκφράζομεν εὐγνώμο-
νας εὐχαριστησεις πρὸς τὴν εὐγενῆ οἰκογένειαν τοῦ Ἀδελφοῦ.

Ἄλλὰ ὁ Ἰώτας μας, ἀνὴρ σοφός, μὲ νοῦν, καὶ φρένας,
 μὴ θέλων τὰς ἐλπίδας του νὰ ἴδῃ ψευδομένας,
 καὶ πράγματος ἀκροσφαλοῦς γνωρίζων τοὺς κινδύνους,
 ἠθέλησε νὰ μιμηθῇ τοὺς δυνατοὺς ἐκείνους,
 τοὺς γνώμην ἔχοντας στερεῶν ἐπὶ σκοπῶν μεγάλων.
 ἀλλ' ἐνεργοῦντας ἐνταυτῷ ὑπὸ εὐθύνην ἄλλων.
 Διὸ καὶ εἰς συμπόσιον πολυτελὲς καὶ μέγα
 ἐκάλεσε τῶν φίλων του τὸ Ἄλφα καὶ Ὁμέγα.
 Συγκροτησάντων εὐθυμον καὶ ἄδολον πεντάδα·
 τοὔτεστι τὸν ἐν συμβουλαῖς σοφὸν Βρακιθελάδα,
 Κυπρίδην τὸν ἠδυπαθῆ, καὶ Τράκαν τὸν ἀστεῖον,
 Κρασοπινάκαν τὴν ψυχὴν χορῶν καὶ συμποσίων,
 καὶ Ἀστακίδην τὸν φαγᾶν, ὅστις ἐν τῇ τραπέζῃ
 ἤξευρε τοὺς οὐδόντας του στρατηγικῶς νὰ παίζει.

Εἰς κῆπον ἀνθηρότατον καὶ μεταξὺ βοδῶνων
 ὅπου ἀντήχουν ἄσματα πτηνῶν καὶ ἀηδῶνων
 ἐστήθη τράπεζα λαμπρὰ ἀξία τοῦ Λουκούλλου
 τὴν ὄρεξιν ἐγείρουσα παντὸς κοιλιοδούλου.
 Σκολόπακες, φασιανοί, καὶ πέρδικες καὶ νήσσαι,
 ἀρώματα διέχεον, ἐντέχνως σκευασθεῖσαι,
 καὶ ἔβλεπες ὡς φρούριον τὴν ἔφοδον προσμένον·
 Ἰνδίας ὄρνιν εὐτραφῆ καὶ παραγεμισμένον·
 ἐκεῖ ῥοφοὶ λευκόσαρκοι καὶ ἐγχείλεις Κωπαίδος,
 ἐκεῖ λιπώδεις λάθρακες, καὶ τρύγλοι, καὶ πᾶν εἶδος
 ἰχθύων, καὶ θαλασσιῶν, καὶ ἀστακῶν κοκκίνων
 μαυρομυστάκων ἔκειτο τὴν ἀποψιν καλλύνον.
 Παρέκειντο δ' ὄρεκτικά, ὅσα ποθοῦσι πάντες
 Τριχίαι Λύσσης, χοίρινοι Βερονικοὶ ἀλάντες
 ἐλαῖαι, αὐγοτάραχον, νωπὸν χαβιᾶρι, γλωῦσσα
 κάππαρις, χοιρομήριον, δξύρυγχος, καὶ ὅσα
 πρὸς δόξαν τῆς κοιλίας μας ἐν τῇ αὐτῶν σοφίᾳ
 τῶν πάλαι Δειπνοσοφιστῶν ἠγνόει ἢ χορεία.
 Καὶ παρὰ πῆδακα παιδρὸν οὐ τῆς τραπέζης πέραν
 ἠδονικῶς ὀροσίζοντα τὴν πέριξ ἀτμοσφαῖραν,
 ὅπου τὸ κάλλος τῶν ἑπτὰ τῆς Ἰριδος χρωμάτων
 ἀντανεκλάτο ἐπ' ἀγνῶν καὶ διαυγῶν ναμάτων,

ἔκειτο τάγμα φιαλῶν ἐν μέσῳ λευκοῦ πάγου
 παρηγορία τρυφή διψῶντος οἰσοφάγου.
 Διέπρεπον δὲ μεταξύ τοῦ τάγματος ἐκείνου
 ὁ μέλας Βορδιγάλειος καὶ ὁ λευκὸς τοῦ Ῥήνου
 καὶ ὁ τῶν οἴνων ἕξοχος ἀφρώδης Καμπανίτης,
 ὁ φίλος παντὸς ποιητοῦ, καὶ πάσης Ἀφροδίτης.

Ἐκόσμουν δὲ τὴν τράπεζαν ἐντὸς τριῶν ἀγγείων
 ἔργων τῆς Σιέβρης εὐχροα ἄνη φυτῶν παντοίων.
 Τὸ πρῶτον τούτων ἔφερον ἐν μέσῳ γεγλυμμένον
 χορὸν ἐρώτων φαιδρωπῶν καὶ ῥοδοβολουμένων.
 Τὸ δεύτερον ἐθάσταζεν ὀμάς χρυσῶν σατύρων
 ἔστεφον δὲ τὰ χεῖλη του ἐννέα καλογήρων
 εἰκόνες, φίλων τοῦ σοφοῦ Λογιόλα, καὶ τὸ τρίτον
 ἐρείδετο εἰς σύμπλεγμα τριῶν γυμνῶν Χαρίτων·
 ἀφ' ἐνὸς δ' ἄκρου ἤστραπτε μέχρι σχεδὸν τοῦ ἄλλου
 ἡ τράπεζα ἐκ πλησμονῆς ἀργύρου καὶ κρυστάλλου
 χιθιάδες δὲ χρυσόπλαστοι ἐξέθετον ὀπώρας
 ῥοδάκινα καὶ σταφυλάς καὶ ἄπια τῆς ὥρας...

Εἰς τὴν τοιαύτην τράπεζαν ἐκάθησαν οἱ φίλοι
 ὀξεῖς ὀδόντας σείοντες καὶ σιωπῶντα χεῖλη·
 κ' εἰς ταύτην ἀφ' οὗ ἔμετρησε τὸ πλάτος τῆς καὶ μῆκος
 ὁ Ἀστακίδης ὤρησε ὡς πεινασμένος λύκος.

Τὰ πάντα περιέβαλε τὸ ἄπληστόν του ὄμμα,
 τὰ πάντα ἐδοκίμαζε μὲ γυμνασμένον στόμα,
 καὶ πνευστιῶν κατέπινεν, ἐρρόφα, καὶ ἐμάσσα
 κ' ἴδρωνε κ' ἠγωνίζετο διότι σχεδὸν πᾶσα
 ἡ τράπεζα ἀμείωτον παρίστα ἀφθονίαν
 αὐτὸς δὲ ὁ τρισάθλιος κοιλίαν εἶχε μίαν.

Ὅταν δ' ἀπηύδῃσε—καθὼς μετὰ σφαγὴν ἀγρίαν
 τροπαιοφόρος μαχητῆς πετᾷ τὴν πανοπλίαν,
 κατέθεσε τὴν μάχαιραν καὶ τὴν περόνην στένων,
 καὶ βλέμμα περιέφερε τρόπον τινα ἐμφαῖνον.

—«Τί νὰ σᾶς κάμω; ἤξευρα τί πρέπει, πλὴν τοῦ τόπος!»
 τὸν Ἰώταν ἐγοήτευε τοῦ φίλου του ὁ τρόπος,
 διὸ καὶ διὰ νεύματος εἰς τοὺς προσμειδιῶντας
 ἐλάλει φίλους του, γελῶν, καὶ ξύων τοὺς ὀδόντας.

Ὁ Ἄστακίδης εἰς θυμὸν γαστέρος χωνευούσης
 ἀστεϊσμὸν ἀπηύθυνε κατὰ τῆς ἀπρακτούσης
 τοῦ Τράκα ἰλαρότητος· ἐκεῖνος δ' ὡς ἐκ τούτου
 ἤρξατο τὸ βαλάντιον τοῦ νοεροῦ του πλούτου
 νὰ ἀσωτεύῃ ζωηρῶς, καὶ τούτου βοηθείᾳ
 ἐκορυφώθη ἡ χαρὰ φαιδρότης κ' εὐθυμία.
 Καὶ τότε αἴφνης ἤλλαξεν ἡ ἄποψις ἡ πρώτη
 αὐτὴν δὲ διεδέχθησαν γέλωσ, φωναί, καὶ κρότοι,
 καὶ ἄσματα καὶ σκώμματα, καὶ εὐστοχοὶ προπόσεις,
 αἵτινες τῆς φαιδρότητος δευτέρα ἦσαν δόσις.
 Δὲν περιγράφ' ἡ ἄδακρυς καὶ ἰλαρά μου Μοῦσα
 ὅπως εἶναι εὐχαρὶς νεότης εὐθυμοῦσα·
 ποία ἀκτίς μαγευτικὴ τὸ βλέμμα τῆς καλλύνει,
 καὶ κόσμιον ἐρύθημα ἔς τὰς παρειάς τῆς χύνει,
 ὅποιαν χάριν ἡ ψυχὴ δανείζει εἰς τὸ πνεῦμα,
 καὶ πόσον ῥέει ἄφθονον τοῦ λόγου τῆς τὸ ῥεῦμα.
 Ὁ Ἰώτας, καὶ οἱ φίλοι του ἦσαν αὐτῆς ὁ τύπος,
 αὐτῆς εἰκῶν κ' ἀντιγραφὴ λαλοῦσα πρωτοτύπως.

Ἄλλ' αἴφνης ἦθος σοβαρὸν ἀνέλαθ' ἡ μορφή του·
 πληρώσας δὲ ποτήριον ἐξ οἴνου Καμπανίτου
 Προσεῖπε πανηγυρικῶς.— Προπίνω ἐκ καρδίας
 ὑπὲρ τῆς ἀφιλοκεροῦς κ' εἰλικρινοῦς φιλίας,
 αἷς τὴν γενναίαν συνδρομὴν ζητῶ πρὸ παντὸς ἄλλου
 κ' ἐπικαλοῦμαι σήμερον ὑπὲρ σκοποῦ μεγάλου!...»
 — »Ὀῦρρρρρρα!! οἱ πέντε ἔκραζαν πανεύθυμοι συμπόται
 κ' ἐξ ποτηρίων σύγκρουσις τρίγκ τράγκ, ἠκούσθη τότε·
 ὡς δ' ἀπερῆρόφησαν· — «Παιδιά! ὁ Τράκας ἀνακράζει,
 ἀστοίχημα βάλω πῶς ἐδῶ ὁ φίλος ἐτοιμάζει
 «συνωμοσίαν μυστικὴν κατὰ τῶν καθεστώτων,
 «καὶ θέλει εἰς τὰς φυλακὰς ἡμᾶς νὰ στείλλῃ πρῶτων . . .
 — «Ἀφήτε τοὺς ἀστεϊσμούς! εἶπ' ὁ Βρακιβελάδας,
 «τὸν βλέπω μελαγχολικὸν σχεδὸν τρεῖς ἑβδομάδας,
 «καὶ κάτι τρέχει βέβαια! — «Τφῶντι τρέχει κάτι!
 «Ὁ Ἰώτας λέγει, καὶ αὐτὸ ὀλίγον μὲ ταράττει.
 «Τφῶντι τρέφω ἐν τῷ νῷ φρικτὴν συνωμοσίαν,
 «ὅμως αὐτὴ δὲν ἀφορᾷ καμμίαν ἐξουσίαν

αδιότι κατ' ἐμοῦ αὐτοῦ συνώμωσα, διότι
 «ἔχω σκοπὸν νὰ νυμφευθῶ ! . . .» Καθὼς ὁπότεν κρότοι
 ἐγείρουν τὸν κοιμώμενον καὶ μὲ κραυγὴν ὀδύνης
 ὡσὰν ἐκ τάφου *γάτασμα* πηδᾷ ἀπὸ τῆς κλίνης
 κινεῖται καὶ περιπατεῖ, ἀλλὰ εἰς ὕπνον ῥέπει,
 ἔχ' ἀνοικτούς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ ποσῶς δὲν βλέπει.
 Τοιοῦτοτρόπως ἔμειναν καὶ οἱ τοῦ Ἰώτα φίλοι
 μόλις οἱ λόγοι ἔφυγον τὰ βόδινα του χεῖλη·
 ἀκίνητοι τὸν ἔβλεπον μετὰ πνοῆς παουούσης
 ὡς νὰ τοὺς ἀπελίθωσεν ἡ θεὰ τῆς Μεδούσης.

— «Ἐμέθυσε ! ἐφώνησε, πρῶτος ὁ Τράκας, βρέξε
 ατὴν κεφαλὴν σου μὲ νερόν, καὶ εἰς τὴν κλίνην τρέξε».

— «Λαμπρὰ ἰδέα ! ἔκραξεν καὶ ὁ Κρασοπινάκας,
 «ἀξία νὰ ἐγχαραχθῇ εἰς μαρμαρίνους πλάκας,
 «φαντάσθητε τὸν Ἰώτα μας μὲ μίαν *madame Iota* ;»
 ἐν φ' ὃ' ἂν ἔχη στρογγυλὰ ἢ νύμφη τὸν ἠρώτα·

— «Εἰς θέμα τόσον σοβαρὸν μὴ περιττολογητε,
 «ὁ Ἰώτας τοὺς διέκοψεν· ἂν ὃ' ἀληθῶς ποθῆτε
 «τὸν φίλον σας εὐδαίμονα, καθεὶς ἄς μὴ διστάση
 «τὸ ζήτημα ὑπ' ἔποψιν γυμνῆν νὰ ἐξετάση !»

— Ναι ! μάλιστα ! ὑπὸ γυμνῆν ! ἀνέκραξ' ὁμοφώνως
 ατῶν πέντε φίλων ὁ χορὸς μέγα γελῶν συγχρόνως
 «καὶ μήπως ἐξετάζεται ἡ ὑπανδρεία ἄλλως
 «παρ' ὑπὸ ἔποψιν γυμνῆν ;»— Δανθάνεσθε μεγάλως
 εἶπεν ὁ Τράκας ζωηρῶς, καὶ ὑπ' αὐτὴν ἀκόμη
 τὴν ἔποψιν διαφωνεῖ ἡ ἰδική μου γνώμη.

— «Πλὴν, φίλοι, δὲν σᾶς ἐννοῶ ὁ Ἰώτας εἶπε πάλιν,
 ἀεῖρίψατε τὸ πνεῦμά μου εἰς ταραχὴν ζάλην,
 αἰῖσθε κ' οἱ πέντε πρὸ πολλοῦ νομίζω νυμφευμένοι
 «καὶ ἂν δὲν σφάλλω φαίνεσθε καταγοητευμένοι.
 «Τοιούτους σᾶς νομίζουσι τοῦλάχιστον οἱ ἄλλοι,
 «καὶ εἶδον ε' τῶν συζύγων σας τὸ βλέμμα, καὶ τὰ κάλλη,
 «τὸ χάριεν μειδίαμα ἀκράτου εὐτυχίας,
 «λοιπὸν πῶς φαίνεσθ' ἄσπονδοὶ ἐχθροὶ τῆς συζυγίας ;
 «Πῶς ἀποτρέπετε ἐμὲ νὰ πράξω ὅτι πάντες
 «ἐπράξατε, τὴν γνώμην σας καθόλου παραβάντες ;

«Μήπως εἰς τὴν σεμνὴν καὶ σεῖς δὲν θύετ' Ἀφροδίτην ;
 «ἢ μήπως καὶ μιμούμενοι τὸν πάλαι Συβριρίτην
 «τὸ σῦκον μ' ἐμποδίζετε ἀπλῶς νὰ δοκιμάσω
 «ὅπως τὴν βουλημίαν σας τὴν ἄπληστον χορτάσω ;
 «Ἐπειτα τί νὰ σᾶς εἰπῶ ; πολὺν ἠσθάνθην κόρον
 «νὰ γίνωμαι τὸ ἔρμαιον τῶν γυναικοεμπόρων,
 «τῶν γραιῖδίων ποῦ πωλοῦν τὴν ἀρετὴν ἐν σκότει
 «καὶ τῆς μισθίου καλλονῆς πρὸς ἣν ὁ νοῦς τυφλώττει.
 «Ἡσθάνθην ὅτι ἠθικὴν προδίδω καὶ θρησκείαν
 «ἐὰν εἰς ἄδην ὃν καλεῖ ὁ Κόσμος κοινωνίαν
 «γίνομαι πρόξενος ζωῆς εἰς ὁμοιά μου ὄντα,
 «ἄνευ ὀνόματος, τιμῆς, καὶ προστασίας ζῶντα,
 «ἢ τὰ ὅποια κάποτε μετ' εὐτυχῆ ἀπάτην
 «τραβῶ ὡς συναλλάγματα εἰς ἄλλου βλακὸς πλάτην·
 «ἠσθάνθην τέλος ἱερὰν ἀνάγκην κ' ἐγὼ πλέον,
 «μὲ ἐν ἄγνόν μειδίμα ἀγγελικῶν χειλέων,
 «μ' ἐν φίλημα μεθυστικὸν ἀγάπης ἐγκαρδίου,
 «εἰς ἀληθῆ Παράδεισον νὰ πλανηθῶ τοῦ βίου» !—

Εἶπε, καὶ συγκινήσεως πῦρ ἐνδομύχως καίον
 τὰς παρειάς του ἔβαψε μ' ἐρύθημα γενναῖον,
 πλὴν ζωηραὶ τὸ ἔσβυσαν εὐθὺς χειροκροτήσεις
 μεθ' ἃς ἐφώνησ' ὁ γελῶν Κυπρίδης !— «Νὰ μᾶς ζήσης !
 «ὦ μετὰ τοὺς ἐπτὰ σοφοὺς σοφώτερε ! ὦ ζωσα
 «τοῦ ὕμεναίου ποιήσεις ! ὦ τοῦ Σενέκα γλῶσσα !»
 — Καὶ τοῦτον πάλιν παρῳδῶν ἀπό τινος γωνίας
 ὁ Ἀστακίδης, ἔκραξε μετὰ φωνῆς ἀστείας !
 — «᾿Ω τερπνοκατασκευάστοι ἄλάντες τῆς Βερώνης,
 ὦ χοιρομήριον ἠδύ, ὦ νέκταρ ποῦ φουσκόνεις !»
 Τότε ἀντήχησε σφοδρὸς καὶ μανιώδης γέλωσ
 ὅστις ἀρχὴν μὲν ἔλαβεν ἀλλὰ δὲν εἶχε τέλος·
 ἐκάγχαζον δὲ μὲ λυγμοὺς καὶ ἀνοιγμένον στόμα
 οἱ ἕξ ἐταῖροι ἔχοντες τοῦ ἀστακοῦ τὸ χρῶμα,
 καὶ αἱ φωναὶ των σύμμικτοι μὲ πάταγον καὶ κτύπον
 ὡς κανιβάλων ἰαχαὶ ἀντήχουν εἰς τὸν κῆπον.

Ὁ πρῶτος ὅστις ἔσβυσε τοῦ γέλωτος τὰς δᾶδας
 ἦτον ὁ πολυμήχανος ἀνὴρ Βρακιβελάδας·

οὗτος λαβῶν αὐτόκλητος προέδρου χαρακτηῖρα
 ἐξέτειν' ἐπιτακτικῶς τὴν δεξιάν του χειῖρα,
 ἐν ᾧ μὲ τὴν ἀριστερὰν ἐν εἶδει κωδωνίου
 διὰ μαχαίρας ἔκρουε τὰ χεῖλη ποτηρίου.
 — «Σιγή! ἀνέκραξε, σιγή! ἀκούσατέ μου φίλοι!
 ὡς δ' ἔπαυσεν ὁ θόρυβος προσέθηκεν — ὀφείλει
 «πᾶς ὅστις φίλος λέγεται τὸν φίλον νὰ λατρεύῃ
 «ἐν χρείαις νὰ τὸν βοηθῇ καὶ νὰ τὸν συμβουλεύῃ.
 «Μετὰ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ μόνη ἀγνὴ κι' ἀγία
 «ὑπάρχει εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἢ ἄδολος φιλία,
 «καὶ δι' αὐτὸ εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς γῆς εἰς τρόπον
 «ὥστε στραβὰ κουτσὰ πληροῖ τὰς χρείας τῶν ἀνθρώπων.
 «Εἶν' ἀληθὲς πῶς σήμερον εἰς φίλων μυριάδας
 «οὐδὲ κατ' ἴχνος ἀπαντᾶς Ὀρέστας καὶ Πυλάδας,
 «καὶ ἡ πρὸς Δάμωνα στοργὴ τοῦ ἀγαθοῦ Φυντία
 «μῦθος λογίζετ' ἄχαρις καλὸς διὰ σχολεῖα,
 «ἀλλὰ οὐχ' ἤττον θεωρεῖ ὡς γνήσιόν του φίλον
 «ὁ ὄνος τὴν ἀλώπεκα, κι' ὁ αἴλουρος τὸν σκύλον.
 «Λοιπὸν ἡμεῖς ὁμηλικες καὶ φίλοι τοῦ κύρ Ἰώτα,
 «ἂν ἀρνηθῶμεν εἰς αὐτὸν τὰ ἔξοχά μας φῶτα,
 «λεγόμεθα ἐπίβουλοι' καὶ ἀπειρίαν στείραν
 «ἐὰν δὲν βοηθήσωμεν μὲ τὴν πολλὴν μας πείραν
 «φαινόμεθα χαιρέκακοι, καὶ μάλιστα εἰς θέμα
 «ἀντλοῦν τὴν δύναμιν τοῦ νοῦ, καὶ θορυβοῦν τὸ αἶμα.

«Ἐξ ἄλλου μέρους θεωρῶ τιμὴν μας ἐξαισίαν
 «πρὶν εἰς Ἀθήνας ἰδῶμεν σφῶν Ἀκαδημία
 «(ἀφ' οὗ δὲ καὶ πρὶν γεννηθῆ ἀπέθαν' ἡ Σιναιά.)
 «ἡμεῖς εἰς ἓν συμπόσιον νὰ λύωμεν σπουδαῖα
 «ζητήματα, τῶν γνώσεων εὐρύνοντες τὰς ρύμας
 «πρὶν ξεμυτήσουν οἱ σοφοὶ ἀκαδημαῖκοί μας.

«Ὅταν εἰς τὸν ἀνθρώπινον ἐγκέφαλον ἀχμαῖα
 «καὶ γοητευτικὴ ἐμβῆ τοῦ γάμου ἢ ἰδέα,
 «κ' ἐκεῖνος ὅστις ἤξευρε τὴν τρίχα νὰ διχάσῃ
 «δύο γαδάρων ἄχυρα δὲν ἔξυρει νὰ μοιράσῃ.
 «Ὡς διὰ βράβδου μαγικῆς καθίστατ' αἰφνιδίως
 «ὁ ζωηρὸς βλακοειδὴς, ὁ νουνεχὴς γελοῖος.

«καὶ μὴ ποσῶς ἐκπλήττεσθε ! προέβλεψεν ἡ φύσις
 «εἰς ὄλας τὰς ὀδονηράς καὶ τρομεράς παθήσεις
 «τὴν λώβην, φθίσιν καὶ λοιπὰς νὰ μᾶς ἀπομωραίνῃ
 «ὥστε ὁ πάσχων ἀπρακτεῖ ὡσὰν νὰ ὑγιαίνῃ.
 «καὶ εἰς τοῦ γάμου τὴν δεινὴν ἀσθένειαν ἐπίσης
 «ἐφάνη εὐεργετικὴ· διότι ὡς θελήσῃς
 «κατ' ἔθιμον κοινωνικὸν τὸν γάμον σου νὰ κάμῃς
 «τὰς νοεράς σου παρευθὺς ἐξασθενεῖ δυνάμεις
 «ὥστ' ἀγνοῶν τὸν κίνδυνον καὶ χείρων τετραπόδων
 «κατὰ πετρῶν κρημνίζεσαι ὡς ἐπὶ κλίνης ῥόδων.

«Τὴν πρὸς τὸν γάμον ὄρεξιν τὸ ποιητίζον πλῆθος
 «*Μεγάλον τυφλειδόμαδον* ἀποκαλεῖ συνήθως
 «καὶ *ιτυφλειδόμαδον* θαρρῶ θὰ εἶπῃ ὅτι πρέπει
 «ἐπτάκις τις νὰ τυφλωθῇ καὶ πλέον νὰ μὴ βλέπῃ.
 «Καὶ ὄντως ! ἂν δὲν τυφλωθῇ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία
 «ἀδύνατον ἐπὶ τῆς γῆς νὰ γίνῃ συζυγία.
 «Νοσεῖ λοιπόν, ὁ φίλος μας, νοσεῖ βαρεῖαν νόσον
 «Ζητεῖ ὁ νοῦς του βάλσαμον, καὶ ἡ ψυχὴ του δρόσον.
 «Ἐσκέφθην δ' ὅτι φάρμακον ὑπάρχει ἐν καὶ μόνον·
 «ἀφ' οὗ ὑπάρχομεν κ' οἱ ἐξ φίλοι στενοὶ πρό χρόνων
 «κ' οἱ πέντε ἐκ τῶν ἐξ ἡμῶν εἶν' ἔγγαμοι, προτείνω
 «(ἀλλ' εἰς τὴν ἔγκρισιν ὑμῶν τὴν πρότασιν ἀφίνω)
 «καθεὶς μας νὰ διηγηθῇ τὸν γαμικὸν του βίον
 «ἐγείρων τὴν τρισέβαστον αὐλαίαν τῶν οἰκειῶν·
 «διότι εἶναι δυνατόν ἐκ τούτου νὰ πηγᾶσῃ
 «αἰδασκαλία τις φαιδρὰ τὴν νόσον νὰ δαμάσῃ,
 «ἀλλ' ἂν μετὰ τὰς ἀληθεῖς τῶν πέντε διηγῆσῃς
 «ἢ τοῦ νοσοῦντος γαμικὴ διατηρεῖται κλίσις·
 «τότ' ἀδελφοί, τετέλεσται ! ὁ φίλος μας ὁ τάλας
 «ἐντὸς ὀλίγου θὰ ταφῇ εἰς νυμφικὰς ἀγκάλας».

Οὕτως ἐλάλησ' ὁ σοφὸς συμπότης· πρὶν δ' ἀκόμα
 ἢ τελευταία φράσις του ἐκπνεύσῃ εἰς τὸ στόμα
 ἐνθουσιώδης ἤχησεν ἐπιδοκιμασίᾳ.

— Ζήτω ἡ εἰλικρίνεια, καὶ ἡ φιλοσοφία !
 ὁ Τράκας ἀνεβόησε καγχάσας, καὶ ἀσμένως
 ἐκένωσαν τοὺς κήλικας κ' οἱ ἐξ ἔμχρῃ πυθμένος·

προσέθηκε δὲ σοβαρῶς. — «Θαυμάζω σε γεννάδα!

«ἀρχιραβῖνε τῶν Μουσῶν σοφὲ Βρακιβελάδα.

«Ἰησοῦίτου φυσικοῦ ὁ τίτλος σοι ἀνήκει

αδιότι εἶσαι πάντοτε ζῶσα πειθῶ καὶ νίκη·

«τὰς ὁμοιοπαθητικὰς πιστευῶν θεραπείας

«τὴν συζυγίαν πολεμᾶς διὰ τῆς συζυγίας

«καὶ ν' ἀποδείξης προσπαθεῖς θαρρῶ ἂν ὄχι ἄλλο

«κἂν ὅτι ἀποκρούεται ὁ πάσσαλος πασσάλῳ».

Καὶ πρὸς τὸν φίλον του στραφεὶς φαιδρῶς ἐξεστηκότα,

—«Εἶς' ἀσθενὴς τοῦ Θανατᾶ εἶπε καλέ μου Ἰώτα!

«Κι' ἀφ' οὗ τοιοῦτον ἐν σοφὸν κορσοῦλλον σὲ κηρύττει

«Recipe matrimonis: pilulas guingue· ἦτοι

«ἐν φάρμακον ἠρωϊκόν . . . τῆς συνταγῆς δ' ὁ χάρτης

«διαλαμβάνει ἐνταυτῷ τὸν fiad lege artis

«ὥστε δὲν εἶναι κίνδυνος δι' ἀκρισίας λάθη

«ἢ ἀπειρίαν τεχνικὴν ἢ ἠθικὴν νὰ πάθῃ».

—«Exequatur! ἔκραξεν ὁ κύρ Κρασοπινάκας,

«καὶ ἄς ἀνοίξῃ τὴν σκηνὴν ὁ πνευματώδης Τράκας».

—«Εὐγνώμωνῳ εἶπεν αὐτός, πλὴν κατὰ δυστυχίαν

«φίλου δὲν σφετερίζομαι ποτὲ πρωτοβουλίαν,

«τὸν λόγον ἔχει ὁ σοφὸς ἀνὴρ Βρακιβελάδας,

«ἀνάψας πρότερον ἡμῶν τὰς νυμφικὰς λαμπάδας,

«καὶ τοῦ φαρμάκου ἀληθῆς εὐρέτης· κ' ἐγώ, φίλοι,

«θέλω ἀνοίξῃ τ' ἀψευδῆ συζυγικά μου χεῖλη

«ὁ πάντων ὕστατος· ἀλλὰ συμπροσκαλῶ τὸν Ἰώτα

«νὰ γίνῃ ὄλος προσοχὴ νὰ γίνῃ ὄλος ὤτα.

—«Τότε, λοιπόν, σιγήσατε! εἶπ' ὁ Βρακιβελάδας·

«θ' ἀναπολήσω, φίλοι μου, ἡμέρας ἀποφράδας,

«καὶ περιστάσεις λυπηράς, ἀλλὰ θὰ προσπαθῆσω

«νὰ καταστῶ εὐτράπελος, ἵνα μὴ σᾶς λυπήσω».

Εἶπε κ' ἐκάθησ' ἱλαρῶς τῶν φίλων του πλησίον

καὶ ἤρξατο ὡς ἔπεται τὸν γαμικόν του βίον.

J. T. Βρεμνιά